

ЧЕМЕР-ДЕКА, ПЕЛЕН-БАКА

Љубило се двоје стари',
Обадвоје с наочари',
Пелен-бака, Чемер-дека,
Љубили се тек пô века.

Кад је прошло пола века,
Разболе се Чемер-дека,
Грозница га тресе јака,
Двори њега Пелен-бака,
Залаже га слашћу сваком:
Комовицом старом, јаком,
Киселицом сланом, млаком,
И кржаком и тубаком.
Ал' беседи Чемер-дека:
„Пелен-бако, нема лека,
Под главу ми још што мети,
Ја ти нећу преболети;
Већ чу ли ме, Пелен-бако,
Чуј, ако ме волиш јако,
Кад ме стара закопате,
Сви се с гроба кући врате,
Кад онеми поноћ тија,
Кад се даћа изопија,
Из гроба ћу к теби доћи,
Ти ћеш са мном у гроб поћи.”

Сад се много суза лило,
Већ је дуго време било,
Затим старац стаде зеват,
Пелен-бака ста запеват,
У руку му свећу стисну,
Старац умре, бака врисну.

Купала га бака сама
Чистом водом и сузама,
Обуче га, намести га,
Целива га, изгрли га.
Па се дигли црни свати,
Да се дека у гроб прати,
У гроб, у гроб, више кога
Била грана сухог глога.
Кад је деку земља скрила,
Пратња га је оставила.
Ал' остаде Пелен-бака —
Сузна, јадна и нејака,
Па на деку мислећ свога,
Изњињала грану глога,
Поштапа се, оде кући,
Спомињући, уздишући.
Мили боже, ево ноћи,
Шта ће бака у самоћи!
Већ сакупи шуре, прије,
Својту, куме и комшије.
Обичаје наши' стари'
Неће стара да поквари.
Грдна жалост чаше суши,
А све старцу с покој души.
Вечна памет — земља лака, —

Шапућући пије бака,
Добри гости тешили је
Ко обично где се пије,
Кад већ нису могли више,
Сви се кући изгубише.
Оста бака пуна, сита,
Утешена и напита,
Те помоћу глогов штапа
И на кревет већ натрапа,
Где ће лећи да се пати,
Ах, па онда и — заспати.

Кад је било глухо доба,
Затресе се цела соба,
А кроз прозор вихор дуну,
Те начини праву буну,
То би жижак угасило —
Али жишка није било;
И петô би у сну стао,
Од страха се промешкао,
Да га јуче нису гости
Поручали баш до кости.
А у соби код дирека
Створи с' онај Чемер-дека,
Ко озебо дркће цео —
На њему је покров бео.

„Душо моја, Пелен-бако,
Ах, не рчи тако јако,
Слушај добро, није шала,

Знаш ли шта си обећала?
Ми мртваци реч држимо,
Обећања бележимо.
Зато хајде, гроб те чека.”
Кад је реко ово мало,
Око му се засијало
Пред баку је био стао
Па се мало накашљао.
Кашаљ му је такав био,
Да је баку пробудио,
Јер кроз ухо мозак дере
Ко последњи глас тестере.
Прекрсти се Пелен-бака
Па се лати глоговњака,
А повика из свих груди:
„Вампир, људи! Вампир, људи!”
Па дохвати уз ту хуку
Свога старца по кауку,
Те побеже Чемер-дека,
Ал’ у глогу има лека.
Глоговина старца смири,
Нит се више повампири.

1860.